

Arrest

nr. 310 583 van 30 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Matthieu LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. Swerts *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Jij, M.S., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op [...] februari 2007 in het dorp Yaghi Band in het district Deh Bala in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je drie broers en je drie zussen. Je ging er naar school en volgde er religieuze lessen in de plaatselijke madrassa.

In je ouderlijke woning waren tevens je twee ooms langs vaderszijde en je twee neven langs vaderszijde woonachtig. Allen waren zij geaffilieerd met het vroegere Afghaanse leger (ANA), ze waren gedurende vele jaren actief bij verschillende korpsen en op verschillende plekken doorheen het land. Ingevolge deze werkactiviteiten kreeg jouw familie regelmatig opmerkingen van de andere dorpsbewoners, die jullie verweten samen te werken met ongelovigen. Daarnaast verslechterde de algemene veiligheidssituatie in Deh Bala met rasse schreden en sloeg Daesh er zwaar toe, hetgeen jouw familie deed

besluiten om weg te trekken uit je geboortedorp. Jullie verhuisden met z'n allen naar de stad Jalalabad, waar jullie zich opnieuw samen in een grote woning vestigden. Je schoolloopbaan en je religieuze studies zette je vervolgens verder in de provinciehoofdstad.

Jouw oudste oom langs moederszijde en jouw neven langs vaderszijde waren op andere plekken in Afghanistan gestationeerd, zij kwamen niet vaak naar huis. Jouw paternale oom A. was daarentegen werkzaam op de luchthaven van Jalalabad, waar hij samenwerkte met Amerikaanse troepen. A. reisde dagelijks vanuit jullie woning op en af naar zijn werkplek en voor deze pendelrit rekende hij op jou. In zekere zin beschouwde je oom A. jou immers als zijn eigen zoon. Dagelijks bracht je hem met je riksja naar de luchthaven en je haalde hem ook telkens weer op. Het gegeven dat jij je oom op een dergelijke manier bijstond, kon niet bepaald op veel sympathie rekenen bij de buurtbewoners en al zeker niet bij de lokale mullah's en qari's, die vaak over jihad preekten en daarenboven banden koesterden met de taliban. Ook jij werd, in navolging van je ooms en je neven die in het verleden reeds dreigbrieven hadden ontvangen, regelmatig verweten dat je samenwerkte met ongelovigen. Ongeveer twee maanden voor de machtsovername ontving je familie een aan jou gerichte dreigbrief vanwege de taliban. Deze werd op een avond thuis bezorgd door de malik. Nadat je zus de brief in ontvangst had genomen, nam je oom A. deze in handen en trok hij zich apart op. Je volgde je oom, maar die verzekerde jou dat er niets aan de hand was en dat je je geen zorgen hoeft te maken. De volgende dagen bracht je zoals gewoonlijk je oom naar zijn werk en haalde je hem net zoals anders weer op. Ongeveer anderhalve week na het arriveren van de dreigbrief riep je oom jou bij zich. Hij vertelde je wat er werkelijk in de brief was geschreven en dat het ging om een dreigbrief vanwege de taliban. De taliban eiste van jou dat je niet meer voor de ongelovigen mocht werken, ze waren op de hoogte van het feit dat jij je oom hielp en dat jij hem naar zijn werk bracht. Indien je hier niet mee zou stoppen, zou je worden onthoofd. Je oom zei daaropvolgend om voorzichtig te zijn en op te letten voor andere mensen. Vervolgens hernam je je dagelijkse routine met bijkomende waakzaamheid.

De veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterde en het werd je familie duidelijk dat de taliban meer en meer macht in handen begon te krijgen. Vlak voor de machtsovername verlieten je ooms en neven langs vaderszijde het land. Je oom A. probeerde ook jou samen met hem uit Afghanistan weg te halen, maar slaagde hier niet in. Nadat hij reeds het land kon ontvluchten, raadde hij je aan om zelf niet langer in Afghanistan te blijven.

Ongeveer anderhalve week na de machtsovername door de taliban verliet je Afghanistan en reisde je via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. In totaal was je iets langer een jaar onderweg. Vervolgens deed je op 27 september 2022 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een foto van je taskara, een foto van een schoolkaart, foto's van de taskara's van je ouders, foto's van de taskara's van je ooms en je neven langs vaderszijde, foto's van het militair boekje van je oudste oom, foto's van de militaire badges van je neven, foto's van werk gerelateerde brieven toebehorend aan je ooms en je neven, foto's van werkcertificaten toebehorend aan je ooms en je neven, foto's van appreciatiecertificaten toebehorend aan je ooms en je neven, een foto van een onleesbare bankkaart, een foto van de USA employment authorization card toebehorend aan je oom A., een foto van het Amerikaanse rijbewijs van je oom A., een foto van een ziekteattest en verscheidene foto's van je ooms, je neven en de rest van je gezin.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban nadat je reeds door de groepering zou zijn bedreigd omwille van de werkactiviteiten die je ooms en neven in het verleden hebben uitgevoerd (CGVS, p. 28). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene onaannemelijkheden en eigenaardigheden, alsook kunnen enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou naar voren gebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt. Daarbij mag nergens blijken dat je omwille van je familieband met voormalige medewerkers van de vroegere overheid enige aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stel je dat je ooms en neven langs vaderszijde zich niet langer in Afghanistan zouden bevinden en het land na de machtsovername zouden hebben verlaten (CGVS, p. 12). Dat jouw familieleden zich niet langer in jouw land van herkomst zouden bevinden wordt in deze op zich niet betwist, doch dient te worden aangestipt dat dit loutere gegeven geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming wat jou betreft. De persoonlijke vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Zoals hieronder mag blijken, kan er echter geen enkel geloof worden gehecht aan jouw verklaringen omtrent de zogenaamde vervolgingsfeiten waaraan de taliban jou en je familieleden zou hebben onderworpen.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent, toon je de problematische situatie waarin jij je familieleden zich volgens jou zouden bevinden logischerwijze niet aan en kan je dus ook geen aanspraak maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door jou geschetste gang van zaken bezwaarlijk als aannemelijk kan worden beschouwd. Zo breng je stellig naar voren dat jij als het ware onmiddellijk door de taliban zou worden gedood, dat men je werkelijk op geen enkele manier in leven zou laten (CGVS, p. 18, p. 28). Echter dringt alreeds van in den beginne de vaststelling zich op dat indien de taliban het werkelijk op jou, en bij uitbreiding je resterende familieleden, gemunt zou hebben, de groepering in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad om jullie effectief te treffen, in casu quod non. Het oogt enigszins merkwaardig dat een geharde groepering als de taliban, indien deze jou en jouw familie werkelijk in het vizier zou hebben gehad en werkelijk zou hebben willen vervolgen omwille van de affiliaties van je ooms en neven langs vaderszijde, in wezen niet gewoon zou hebben toegeslagen. Je verklaart immers dat er ook reeds voor de machtsovername door de taliban en tijdens jouw verblijf in Afghanistan een talibanaanwezigheid was in Jalalabad (CGVS, p. 18-19). Zo onderhielden quasi alle mullah's banden met de taliban. De stad wemelde bovendien van de spionnen, een gegeven dat algemeen bekend was onder de bevolking, deze speelden informatie door aan de taliban en hielden zich bezig met het achtervolgen van overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in de stad regelmatig aanslagen plaats, gerichte en effectieve aanvallen die vaak medewerkers van de voormalige overheid als doelwit kenden. Het is met andere woorden duidelijk dat de taliban ook in de provinciehoofdstad haar plannen tot uiting kon brengen en doeltreffend kon toeslaan. Uit jouw verklaringen mag tevens helder blijken dat de werkactiviteiten van jouw familieleden en het feit dat zij werkzaam waren voor de vroegere Afghaanse veiligheidsdiensten en dat jouw familie affileerde met de voormalige overheid in wezen genoegzaam geweten was in de omgeving (CGVS, p. 19-20). Daarbij bewoog onder andere jouw oom A. vrij rond doorheen de stad, vormde hij een makkelijk doelwit en spendeerden ook je andere familieleden hun verloven thuis in de gezinswoning (CGVS, p. 22, p. 23). Bijgevolg komt het als enigszins eigenaardig en betrekkelijk onaannemelijk naar voren dat indien de taliban jou en je familie werkelijk iets zou hebben willen

aandoen of jullie zelfs dood zou hebben gewild, jullie in wezen steeds zonder meer jullie leven zouden hebben kunnen leiden en eigenlijk nooit geconfronteerd zouden zijn geweest met fundamentele problemen. Dat jij en je familieleden in al die jaren in feite nooit wezenlijk door de taliban zouden zijn getroffen, doet met andere woorden de wenkbrauwen fronsen en relativeert een eerste keer de door jou vooropgestelde vrees.

Bovendien kunnen jouw verklaringen omtrent de zogenaamde aan jou gerichte dreigbrief die je vanwege de taliban zou hebben ontvangen, en daarbij in wezen ook de vermeende dreigbrieven die je andere familieleden zouden hebben gekregen, op geen enkele manier als overtuigend worden bestempeld (CGVS, p. 24). Jouw beweringen bevatten verscheidene elementen die de geloofwaardigheid ervan danig ondermijnen. Zo komt het om te beginnen reeds als onaannemelijk naar voren dat de taliban de moeite zou ondernemen om jou in wezen al op voorhand te waarschuwen dat men jou zou gaan onthoofden (CGVS, p. 25). Men kan zich de vraag stellen met welke reden een geharde groepering als de taliban jou alreeds bij voorbaat en dan nog via tussenpersonen over hun vermeende plannen zou hebben ingelicht en jou op die manier dus alle kansen zou hebben geboden om te ontkomen en verdere voorzorgsmaatregelen te treffen, terwijl haar leden – zoals hierboven reeds mocht blijken – jou in wezen op eenvoudigere wijze meteen zouden hebben kunnen raken. Deze zelfde redenering kan worden opgeworpen met betrekking tot de zogenaamde dreigbrieven die eerder reeds jouw andere familieleden zouden hebben bereikt. Indien men werkelijk vergeldingsacties zou hebben willen voeren tegen jouw familieleden omdat ze werkzaam waren voor de vroegere overheidsdiensten, zouden zich hiertoe reeds ruimschoots gelegenheden hebben voorgedaan, in casu quod non. Dat de taliban zich enkel zou wenden tot het afleveren van zogenaamde dreigbrieven zonder meer, mag enige verbazing heten. Dat de taliban daarenboven na het zagezegd sturen van deze ene aan jou geadresseerde dreigbrief geen enkele verdere actie zou hebben ondernomen, kan vervolgens moeilijk als aannemelijk worden beschouwd. Na het ontvangen van deze zogenaamde dreigbrief zou je immers nog een tweetal maanden in Afghanistan, meer bepaald in dezelfde woning, hebben verbleven (CGVS, p. 7, p. 24). Ondanks het vermeende gegeven dat de taliban van jou zou hebben geëist dat je zo snel mogelijk diende te stoppen met het bijstaan van je oom, komt uit jouw verklaringen bovendien naar voren dat je steeds deze activiteiten zou zijn blijven verderzetten en dat je blijvend de eisen van de taliban zou zijn blijven negeren (CGVS, p. 22, p. 26). Nergens uit jouw verklaringen mag echter blijken dat de taliban zich nog verder in jou zou hebben geïnteresseerd. Men kan zich dus afvragen hoe het komt dat de taliban wel de inspanning zou leveren om een zagezegde dreigbrief aan jou te laten afleveren, maar vervolgens haar vermeende dreigementen volkomen zou hebben laten varen niettegenstaande jij stellige ongehoorzaamheid zou hebben tentoongespreid. Dat jij na het ontvangen van een zogenaamde doodbedreiging in wezen wekenlang ongemoeid je dagelijkse routine zou hebben kunnen verderzetten en blijvend zou zijn kunnen ingaan tegen de taliban, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen en plaatst de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde bedreigingen danig op de helling.

Voorts kan ook de zogenaamde reactie die je oom A. na het aankomen van deze vermeende dreigbrief zou hebben getoond, bezwaarlijk overtuigen. Dat jouw oom na het lezen van deze zagezegde boodschap jou gewoonweg geheel niet zou hebben ingelicht over de inhoud van deze brief en het zogenaamde gegeven dat de taliban jou van het leven zou hebben willen beroven volledig voor zichzelf zou hebben gehouden, kan van bij aanvang niet als aannemelijk worden beschouwd (CGVS, p. 24-25). Je zou immers concreet zijn bedreigd met een onthoofding, hetgeen niet meteen kan worden bestempeld als een verwaarloosbaar en onbeduidend dreigement, waardoor het als uiterst merkwaardig naar voren komt dat A. je hiervan niet op de hoogte zou hebben gebracht en dat hij jou eenvoudigweg je leven zou hebben laten verderzetten zonder dat je dus zou hebben geweten welk vermeend onheil boven jouw hoofd zou hebben gehangen. Dat jouw oom je daarenboven simpelweg zou zijn blijven inschakelen om hem naar het werk te vervoeren en jou dus in feite bewust zou hebben geïnstrueerd om tegen de eisen van de taliban in te gaan zonder dat je dit zelfs maar zou hebben geweten, raakt in wezen kant noch wal en komt op geen enkele manier als geloofwaardig naar voren (CGVS, p. 26). Alreeds de volgende dag zou je je oom opnieuw met je riksja naar het werk hebben gebracht en hem nadien weer hebben opgehaald, alreeds de dag na het ontvangen van de zogenaamde bedreiging zou je dus de voorwaarden van de taliban hebben geschonden. Het zogenaamde gegeven dat jouw oom, een overheidsmedewerker die jou nochtans als zijn eigen zoon zou hebben beschouwd, jou op die manier in wezen weloverwogen in verder gevaar zou hebben geplaatst door jou volhardend te zijn blijven inschakelen als zijn persoonlijke chauffeur terwijl hij als enige zou hebben geweten dat de taliban jou net omwille hiervan zou hebben willen doden en terwijl hij zou hebben geweten dat gerichte aanslagen dus reëel risico zou hebben gevormd, is geheel niet aannemelijk te noemen. Jouw beweringen, met name dat de man jou zowaar niet eens zou hebben gewaarschuwd over hetgeen er zou zijn voorgevallen en jou dus in wezen intentioneel de kans op enige voorzorgsmaatregelen zou hebben ontnomen, vertonen een tamelijk ongeloofwaardig karakter. Indien er werkelijk een dermate ernstige bedreiging aan jou gericht de familie zou hebben bereikt, dan overtuigt het aldus geenszins dat je oom dit nog gedurende aanzienlijke tijd voor zichzelf zou hebben gehouden en dat hij je dit pas een tweetal weken later zou hebben medegedeeld, alsook dat hij je simpelweg de door de taliban verfoeide activiteiten zou hebben laten verderzetten. Er kan immers bezwaarlijk worden voorgesteld dat je oom niet over andere pendelmogelijkheden zou hebben beschikt en dat hij niet de kans

zou hebben gehad om zijn favoriete neef enigszins in veiligheid te stellen. Dat je je op deze manier herhaaldelijk zou zijn blijven inzetten voor je oom en dus steevast de eisen van de taliban zou hebben genegeerd en de groepering dus danig zou hebben uitgedaagd, ook nadat jij en de andere gezinsleden te weten zouden zijn gekomen dat dit zou leiden tot een onthoofding door de taliban, mag tevens uiterst opmerkelijk worden genoemd. Jouw uitleg, namelijk dat jullie niet ver van de luchthaven woonden en dat jullie zouden hebben verondersteld dat er niets zou kunnen gebeuren, doet in wezen slechts verder de wenkbrauwen fronsen – de eerder door jou geschetste veiligheidscontext indachtig (CGVS, p. 26). Dat je eenvoudigweg extra waakzaam zou zijn gebleven, overtuigt evenmin. De door jou geschetste problemen vertonen met andere woorden een fundamenteel gebrek aan aannemelijkheid, hetgeen wel degelijk je geloofwaardigheid aantast.

Daarenboven, en niet in het minst, komen uit jouw verklaringen verscheidene opmerkelijke inconsistenties naar voren, , hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Zo kan uit jouw vrij asielrelaas eigenlijk worden opgemaakt dat jij de zogenaamde dreigbrief die jou zou hebben bereikt via de malik wel degelijk zelf zou hebben gelezen toen deze zou zijn overhandigd, met name meteen nadat je je oom de kamer uit zou zijn gevolgd (CGVS, p. 17). Later breng je dan weer stellig naar voren dat jij op dat ogenblik jouw oom zou hebben gevraagd om te brief te laten zien, maar dat hij dit zou hebben geweigerd en de inhoud van desbetreffend dreigement niet zou hebben gedeeld tot ongeveer anderhalve week of twee weken later – hetgeen zoals hierboven reeds toegelicht, tevens aannemelijkheid ontbreekt (CGVS, p. 24-25). Dat je omtrent een dermate essentieel aspect wat betreft de zogenaamde bedreiging die de taliban aan jou zou hebben geuit, uiteenlopende verklaringen aflegt is op zijn minst eigenaardig te noemen. Ook jouw opeenvolgende verklaringen doorheen de asielprocedure zijn niet meteen gelijklopend te noemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ maakte je merkwaardig genoeg geen enkele melding van de vermeende dreigbrief die rechtstreeks aan jou zou zijn geadresseerd (zie Verklaring CGVS bij DVZ, Vraag 5). Dit verbaast des te meer, daar je tijdens dit interview expliciet werd gevraagd of jij ooit rechtstreeks een bedreiging had ontvangen. Op deze vraag geef je echter slechts de reden waarom je familie jaren eerder van je geboortedorp naar de stad Jalalabad verhuisde. Wanneer je vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar deze eigenaardigheid, stel je dat je de vragen van de interviewer destijds zou hebben beantwoord maar dat deze jou nooit over jouw persoonlijke zogezegde dreigbrief zou hebben gevraagd (CGVS, p. 27). Dit kan moeilijk als verschonende uitleg worden aanvaard. Men kan jou immers bezwaarlijk vragen stellen over zaken die je zelf volstrekt onvermeld laat, het is wel degelijk aan jou om jouw asielmotieven in hun volledigheid toe te lichten. Dat je de aan jou gerichte dreigbrief bij een dergelijke vraag geheel onvermeld zou laten, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen indien de taliban het werkelijk ooit op jou gemunt zou hebben en doet dan ook verder afbreuk aan je algehele geloofwaardigheid.

Overigens gaf je bij je eerste aanmelding in België een geheel andere verklaring voor je vertrek uit Afghanistan dan de asielmotieven die je later naar voren schuift. Daar liet je immers optekenen dat je uit je land van herkomst zou hebben dienen vluchten omwille van een vrees voor rekrutering door Daesh (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Hiermee geconfronteerd, wijs je op mogelijke fouten door de tolk en een foute vertaling om dan vervolgens meteen te beweren dat leden van Daesh je wel degelijk zouden hebben proberen mee te nemen toen je familie je geboortedorp in Deh Bala diende te verlaten (CGVS, p. 27). Ook deze verklaringen weten moeilijk te overtuigen. Het louter verwijzen naar fouten door de tolk kan een dergelijk tegenstrijdige verklaring niet verschonen. Evenmin overtuigen je verklaringen omtrent deze zogenaamde ontvoerings- en/of rekruteringspoging door Daesh. Eerder tijdens het persoonlijke onderhoud werd je immers reeds gevraagd of er wat jou en je familie betreft persoonlijke problemen hadden plaatsgevonden in je geboorteregio of dat jullie verhuis naar Jalalabad louter was ingegeven door de algemeen verslechterde veiligheidssituatie (CGVS, p. 23). Toen gaf je slechts te kennen dat jullie omwille van de algemene veiligheidssituatie zouden zijn vertrokken, alsook dat lokale bewoners tegen jullie zouden hebben gezegd dat jullie samenwerkten met ongelovigen. Nergens breng je enige vermeende poging tot rekrutering naar voren, nergens maak je melding van een zogezegd incident waarbij Daesh jou in het bijzonder zou hebben willen meenemen. Indien er zich werkelijk een dermate ingrijpende gebeurtenis zou hebben voorgedaan, kan echter redelijkerwijze van jou worden verwacht dat je dit bij een dergelijke vraag naar voren zou brengen. Het feit dat je dit pas voor het eerst opwerpt nadat je met een tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, is veelzeggend te noemen en maakt dat er verdere twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van het geheel aan jouw beweringen. Bovenstaande vaststellingen betreffen fundamentele tegenstrijdigheden die betrekking hebben tot de kern van jouw asielrelaas. Het gegeven dat jouw verklaringen, bovenop het alreeds onaannemelijk karakter ervan, tevens niet geheel consistent blijken te zijn, maakt dat er aanzienlijke verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij je algehele geloofwaardigheid.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door jou aangebrachte asielrelaas en jouw hieruit voortvloeiende vrees.

Wat daarenboven jouw persoonlijke situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt in wezen geen dergelijke zaken aan. Uit wat hieraan voorafgaat mag immers duidelijk blijken dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid vertonen. Er kan geheel niet worden aangenomen dat de taliban werkelijk ooit jouw familie in het vizier zou hebben genomen. Evenmin zijn er aanwijzingen voorhanden om aan te nemen dat jij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van de familieband met je ooms en je neven. Zo komt immers nergens uit jouw verklaringen op geloofwaardige wijze naar voren dat er sprake zou zijn van enige vervolging ten aanzien van jouw familieleden in Afghanistan. Jij toont dan ook niet aan dat je in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd. Zo zijn jouw ouders nog steeds woonachtig in Jalalabad, jouw gezin zet daar het leven verder (CGVS, p. 7-8, p. 10). Afgezien van enkele momenten waarop de taliban naar jouw ooms en neven zou zijn komen informeren en waarbij jouw vader wel klappen te verwerken zou hebben gekregen – hoe dan ook blote beweringen –, laat de taliban hen in wezen ongemoeid en is er geen sprake van vervolging (CGVS, p. 26-27). Dat jouw gezinsleden inmiddels al geruime tijd sinds de machtsovername hun leven weer hebben opgenomen in dezelfde stad zonder wezenlijk ernstige problemen, vormt een ernstige tegenindicatie voor een vrees in jouw hoofde ingevolge de vroegere werkactiviteiten van je familieleden. Het loutere feit dat jij een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid, waarvan je dus a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben met daden van vervolging, is overigens onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. De door jou geschetste problemen zijn met andere woorden geheel niet aannemelijk te noemen, noch maak je enigszins aannemelijk dat jouw vader en jouw familie ooit onder aandacht van de taliban zouden zijn gekomen en dat de taliban werkelijk ooit haar pijlen op jullie zou richten.

Daarenboven kunnen nog enkele twijfels worden geuit bij jouw verklaringen als zou jij binnen jouw familie je ooms en neven, en dan in het bijzonder je oom A., hebben bijgestaan in het kader van hun transport doorheen de stad. Je brengt naar voren dat jij diegene was waarop je familieleden zouden hebben gerekend om hen te vervoeren en vooral jouw oom A. zou dagelijks beroep hebben gedaan op je diensten om van en naar het werk te reizen (CGVS, p. 21). Hierbij dienen echter enkele kanttekeningen te worden gemaakt. Zo oogt het enigszins vreemd dat jouw oom, een overheidsmedewerker met lange dienst, enkel en alleen op zijn vijftienjarig neefje zou rekenen om hem naar zijn werkplek te brengen en hem daar weer op te pikken in een riksja. Deze merkwaardigheid springt des te meer in het oog wanneer rekening wordt gehouden met de veiligheidssituatie, de aanwezigheid van de taliban en het voorkomen van doelgerichte aanslagen zoals jij deze weergeeft (zie tevens supra). Dat jouw oom zich op een dergelijke manier zou hebben laten rondrijden door in wezen een kind en hem zo naar zijn werkplek zou hebben laten leiden, terwijl zijn job genoegzaam geweten zou zijn geweest in de omgeving, oogt opmerkelijk. Jouw verklaring, met name dat A. geen wagen zou hebben durven kopen omdat deze nummerplaat dan door de taliban zou kunnen worden achterhaald en dat jouw riksja er daarentegen zou hebben uitgezien als alle andere, doet in wezen slechts verder de wenkbrauwen fronsen en doet verder twifelen aan het gegeven als zou jij werkelijk in grote mate je oom hebben bijgestaan (CGVS, p. 21). Er kan immers moeilijk worden ingezien met welke reden jouw oom, indien hij werkelijk in die mate een ongerustheid jegens de taliban koesterde, dan wel zou opteren voor een open en betrekkelijk weinig veilig voertuig als een riksja en dan nog jou hierbij zou betrekken. Bovendien begaven jullie zich samen elke dag van en naar dezelfde plaats en waren jullie dus makkelijk te traceren indien men dit zou hebben gewild. Jouw uitleg komt zodoende als bevreedend naar voren. Het gegeven dat er twijfels opduiken bij jouw verklaringen hieromtrent maakt dat er enige terughoudendheid dient te worden geplaatst bij het zogenaamde gegeven dat jij je oom werkelijk zou hebben geholpen. Er kan aldus niet zomaar worden aangenomen dat jij wel degelijk dermate dicht bij je oom zou hebben gestaan, waardoor er ook geen concrete aanwijzingen naar voren zouden komen dat jij omwille hiervan onder een mogelijks verhoogde aandacht zou komen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan aldus kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden tevens contacten onderhoudt (CGVS, p. 10, p. 12). Jouw beide ouders zijn nog steeds woonachtig in Jalalabad, de stad waar jij een groot deel van je jeugd hebt doorgebracht, zij het in een andere wijk. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien

bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft het door jou aangebrachte identiteitsdocument, je legde je een kopie van je taskara voor, dient te worden gesteld dat het CGVS je identiteit en nationaliteit in deze niet betwist. Hetzelfde dient te worden gesteld wat betreft de kopieën van de taskara's die toebehoren aan je ouders, je ooms en je neven. Met betrekking tot de verscheidene kopieën van documenten toebehorende aan je ooms en neven langs vaderszijde – met name de foto's van het militair boekje van je oudste oom, de foto's van de militaire badges van je neven, de foto's van werk gerelateerde brieven toebehorend aan je ooms en je neven, de foto's van werkcertificaten toebehorend aan je ooms en je neven, de foto's van appreciatiecertificaten toebehorend aan je ooms en je neven, de foto van een onleesbare bankkaart, de foto van de USA employment authorization card toebehorend aan je oom A., de foto van het Amerikaanse rijbewijs van je oom A. en de verscheidene foto's van je ooms, je neven en de rest van je gezin – verwijst het CGVS naar bovenstaande motivering, waaruit mag blijken dat de werkactiviteiten van je familieleden en het gegeven dat A. zich niet in Afghanistan zou bevinden niet noodzakelijk in vraag gesteld worden, maar dat je er niet bent in geslaagd om een concrete individuele vrees ingevolge de job van je familieleden aan te tonen. Evenmin kan een nood aan internationale bescherming worden afgeleid ingevolge de foto van het niet nader gespecificeerde Afghaanse ziekteattest. De foto van jouw schoolkaart kan slechts aantonen dat je in Afghanistan school hebt gelopen, niets meer en niets minder.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met

mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat

dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de

vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot bijna vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je beschouwt jezelf als soennitisch moslim en doet onder andere mee met de traditionele vastenmaand (CGVS, p. 6). Bovendien stel je in Afghanistan naar school te zijn gegaan, heb je er religieuze lessen gevolgd en kan je er rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk (CGVS, p. 9, p. 10-13). Bovendien ben je zowel op het platteland als in de stad opgegroeid. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van

“- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;

- artikel 3 EVRM;

- artikelen 2 en 3 Anti-folterverdrag;

- artikelen 6 en 7 IVBPR;

- het zorgvuldigheidsbeginsel (meer bepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)”).

In een eerste onderdeel hekelt verzoeker het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en verwijst hij dienaangaande naar rapporten van onder andere UNHCR, EUAA en Nansen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door verweerder en betoogt hij als volgt:

"Verwerende partij stelt dat verzoeker er op basis van zijn voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen niet in geslaagd is om een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing trekt verwerende partij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in twijfel en gaat bijgevolg niet over tot een beoordeling van de gegrondheid van zijn ingeroepen vervolgingsvrees.

2.1. Met betrekking tot de geloofwaardigheid

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen wat betreft de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is. Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Tezelfdertijd miskent ze dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft en heeft ze nagelaten de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven waardoor ze haar deel van de gedeelde bewijslast niet op afdoende wijze heeft ingelost. Daarmee heeft ze ook haar discretionaire appreciatiemarge overschreden en haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Meer specifiek hecht verwerende partij geen geloof aan verzoekers vrees gedood te worden door de taliban, nadat hij reeds door de groepering zou zijn bedreigd omwille van de werkactiviteiten die zijn ooms en neven in het verleden hebben uitgevoerd.

Door verwerende partij wordt niet betwist dat zijn ooms en neven langs vaderszijde zich niet langer in Afghanistan bevinden en het land na de machtovername hebben verlaten. Net zoals de familieband en de werkzaamheden van diens familie door verwerende partij niet betwist wordt. Verwerende partij hecht geen geloof aan de vervolgingsfeiten waaraan hij en zijn familie door de taliban werden blootgesteld.

Ten eerste wordt door verwerende partij geargumenteed dat indien de taliban het werkelijk op verzoeker en bij uitbreiding op zijn familieleden zou hebben gemunt, de groepering in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad om hen effectief te treffen. Echter, a priori, kunnen deze argumenten van verwerende partij m.b.t. het gedrag van de lokale Taliban, niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het betreft hier bovendien een drogreden: het is niet omdat zij geen ernstige voorvallen meemaakten, dat zij geen gevaar liepen. Daarnaast deden verzoeker en zijn familie hun best om niet op te vallen. Zo stelt verzoeker zelf: [...]

Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker en zijn familie probeerden om hun aanwezigheid in het openbaar te beperken.

Ook stelt verwerende partij dat zijn oom A. zich vrij rond bewoog in de stad, waardoor hij een makkelijk doelwit vormde, er dient echter opgemerkt te worden dat A. geen auto durfde kopen, omdat anders zijn nummerplaat zou gekend zijn door zijn vijanden, om die reden bracht verzoeker zijn oom A. in de riksja naar zijn werk. Dit omdat alle riksja's er hetzelfde uitzien. (NPO, p. 21)

Vervolgens vraagt verwerende partij zich af hoe het komt dat de taliban wel de inspanning zou leveren om een zogezegde dreigbrief aan verzoeker te laten afleveren om vervolgens haar vermeende dreigementen volkomen te laten varen niettegenstaande dat verzoeker stellige ongehoorzaamheid zou hebben tentoongespreid. Ook hier kunnen deze argumenten van verwerende partij m.b.t. het gedrag van de lokale Taliban, niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van een derde persoon. Niet enkel zijn dergelijke mentale processen bij een derde persoon die afwezig is per definitie ontoegankelijk; ze zijn in die mate ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Bovendien voegt verwerende partij op onwettige wijze voorwaarden toe aan wat m.b.t. de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust in artikel 48/6 §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen daaromtrent van UNHCR (zie ook lager) is vastgelegd.

Daarnaast stelt verwerende partij dat de zogenaamde reactie van verzoekers oom A. na het aankomen van de vermeende dreigbrief, bezwaarlijk kan overtuigen. Verwerende partij stelt dat het niet aannemelijk is dat zijn oom verzoeker niet zou hebben ingelicht over de inhoud ervan. Verwerende partij mist sensitiviteit in haar redenering: de oom van verzoeker werkte samen met de Amerikaanse troepen waardoor hij dacht dat de taliban hen niets zou kunnen doen. Verzoeker wenst hieraan toe te voegen dat de reactie van zijn oom eerder arrogant was; hij dacht beschermd te worden door de Amerikanen waardoor de taliban hen misschien wel kon bedreigen, maar ze hen eigenlijk niets konden aandoen. Hij wilde daarbovenop verzoeker niet beangstigen. (NPO, p. 25) Later zei verzoekers oom aan hem: [...]

Verzoeker wenst hier over te verduidelijken dat hij niet zomaar het huis mocht verlaten en dat hij niet zomaar mocht uithangen of praten met eender wie.

Bovendien meent verwerende partij dat het simpelweg blijven inschakelen van verzoeker door zijn oom om hem naar het werk te brengen kant noch wal raakt gezien de dreigbrief aan het adres van verzoeker. Vooreerst, heeft verzoekers oom verzoeker wel degelijk afgeraden om hem naar zijn werk te brengen; [...]

Verzoeker stelde verder: [...]

Verzoeker en zijn familie waren min of meer al gewend geraakt aan de gevaren en dreigementen die ze ondervonden als gevolg van hun werkzaamheden, en hadden daardoor weinig andere opties dan door te gaan.

Daarnaast stelt verzoeker dat: [...]

Verwerende partij stelt dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zijn oom niet over andere pendelmogelijkheden zou hebben beschikt. Verzoeker stelde hierover dat als ze een auto zouden gekocht hebben, de taliban zijn nummerplaat zouden kennen en ze hem bijgevolg meteen zouden vermoord hebben. De riksja's waarmee verzoeker zijn oom naar het werk bracht waren allemaal hetzelfde, waardoor het moeilijk is voor de taliban om een onderscheid te maken. (NPO, p. 17) Het komt aan verwerende partij toe te bewijzen over welke andere pendelmogelijkheden verzoekers oom dan wel beschikte, nu hij zo onopvallend mogelijk diende te blijven.

Daarnaast merkt verwerende partij een vermeende inconsistentie op in de verklaringen van verzoeker. Verwerende partij stelt dat uit verzoekers vrij asielrelaas blijkt dat verzoeker de zogenaamde dreigbrief die hem zou hebben bereikt via de malik wel degelijk zelf zou hebben gelezen toen deze zou zijn overhandigd, met name meteen nadat hij zijn oom de kamer uit zou zijn gevolgd. Verwerende partij houdt hier vast aan een zeer letterlijke lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en laat na om rekening houdend met de context en de jonge leeftijd van verzoeker om deze verklaringen te interpreteren. Zo stelde verzoeker in zijn vrij asielrelaas: [...]

Uit bovenstaande blijkt dat er enigszins verwarring in hoofde van verzoeker bestaat. Hij legt de inhoud van de brief al uit, maar even later stelt hij dat zijn oom vroeg over de brief en deze niets zei. Verzoeker wist later wel wat de inhoud was dus zal het hier al meteen meegedeeld hebben. Verder verklaart hij steeds consistent dat hij pas later de inhoud van de brief kende. (NPO, p. 25) Indien verwerende partij meent dat deze inconsistentie afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker, dan had deze hem, tijdens het persoonlijk onderhoud hiermee dienen te confronteren, overeenkomstig artikel 17, §2 KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Op die manier zou aan verzoeker de mogelijkheid zijn geboden om te reageren en een verklaring hiervoor te bieden. Verwerende partij gaat hier bovendien voorbij aan de jonge leeftijd van verzoeker op moment van deze gebeurtenis, namelijk 14 jaar. Het aanwenden van deze tegenstrijdigheid om de algehele ongeloofwaardigheid onderuit te halen, is disproportioneel, des te meer gezien het feit dat de verzoeker aanzienlijke elementen en gedetailleerde informatie kan verstrekken die op een samenhangend en consistent asielverhaal wijzen.

Daarnaast stelt verwerende partij dat het merkwaardig is dat verzoeker geen melding maakt van deze dreigbrief tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Desalniettemin is het belangrijk op te merken dat de verzoeker in algemene termen antwoordde op de vraag of hij persoonlijk bedreigd werd: [...] Verzoeker stelt dat hem is geadviseerd om het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken Vreemdelingenzaken beknopt te houden, waardoor hij zou gedacht hebben dat deze algemene bewoordingen volstonden. Verder stelt hij: [...] Vanwege zijn jeugdige leeftijd kan verzoeker niet verweten worden dat hij geen onderscheid kan maken tussen wat wel en niet belangrijk is.

Bovendien haalt verwerende partij aan dat verzoeker bij de eerste aanmelding in België, een geheel andere verklaring voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben afgelegd, namelijk dat hij zijn land ontvlucht is door de oorlog en Daesh, dat ze hem wouden rekruteren met geweld. Deze valse verklaring is tot stand gekomen onder invloed van de adviezen van derden, waar verzoeker als niet-begeleide minderjarige ontensprekelijk aan blootgesteld wordt. Verzoeker was op het moment dat de NBMV fiche opgesteld werd slechts 16 jaar oud. Hij had nog geen voogd en advocaat toegewezen gekregen en had zonet een traumatische vlucht meegemaakt. Uw Raad stelde in haar arrest (RvV nr. 295 931 van 19 oktober 2023) dat "volgt uit het gegeven dat de voogd wordt aangesteld na de registratie van het verzoek dat de niet begeleide minderjarige verzoeker bij registratie vanuit procedureel oogpunt in een kwetsbaardere positie verkeert in vergelijking met de daarop volgende stappen in de asielprocedure, aangezien de aanwezigheid van de voogd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vereist is om deze procedurele stappen doorgang te doen vinden" en dat "bij de beoordeling van het belang dat moet worden gehecht aan eventuele tegenstrijdigheden die worden vastgesteld tussen de verklaringen van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling tijdens de interviews bij het CGVS en de DVZ en zijn verklaringen zoals genoteerd in de fiche NBMV, in elk geval, het hoger belang van het kind indachtig, moet rekening worden gehouden met de specifieke individuele omstandigheden van de niet-begeleide minderjarige verzoeker" en "dit ook het geval is voor verklaringen die rechtstreeks betrekking hebben op de door de minderjarige verzoeker aangehaalde vluchtmotieven" en "dat in dit verband dient te worden vastgesteld dat uit de opmaak van de Fiche NBMV duidelijk blijkt dat deze voornamelijk tot doel heeft de persoonlijke gegevens van de verzoeker met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en familie te registreren alsook met betrekking tot zijn reistraject en specifieke kwetsbaarheden te noteren." Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst en traumatische vlucht kan in casu dan ook geen nuttige conclusie getrokken worden uit het gegeven dat hij in de fiche NBMV stelde dat Daesh hem wilde rekruteren.

Verder stelt verwerende partij dat er nergens uit verzoekers verklaringen zou sprake zijn van enige vervolging ten aanzien van zijn familieleden in Afghanistan. Zo stelt verwerende partij dat zijn ouders nog steeds woonachtig zijn in Jalalabad en afgezien van enkele momenten waarop de taliban naar zijn ooms en neven zou zijn komen informeren en waarbij verzoekers vader klappen zou hebben gekregen, de taliban hen in wezen ongemoeid laat. Vooreerst, dient er op gewezen te worden dat verwerende partij niet betwist dat zijn familieleden Afghanistan zouden hebben verlaten. Verder gaat verwerende partij hier zeer licht over verzoekers verklaringen, zo stelde verzoeker dat zijn ouders niet meer in hetzelfde huis wonen maar ze van huis in Majorabad zijn veranderd. Dit omdat de taliban en ook burgers hen lastigvielen, om die reden zijn ze onlangs naar Saraja verhuisd. (NPO, p. 10) Daarnaast stelde hij ook over zijn familie in Afghanistan dat: [...] Verder geeft verzoeker aan dat zijn vader niet meer werkt: [...] Na de machtovername is zijn vader dus gestopt met zijn werk in de bouwsector. Verder heeft verzoeker enkel nog zijn jongere broer en zussen in Afghanistan, waarvan één reeds getrouwd is. Over het feit dat zijn vader en paternale oom zich nog in Afghanistan bevinden, stelde verzoeker dat zij ook Afghanistan wilden verlaten, maar ze te oud zijn om het te verlaten. (NPO, p. 26) Over diezelfde paternale oom meldt hij nog dat deze samen met zijn vader in hetzelfde huis woont, maar 'soms gaat hij naar andere plaatsen. Hij woont er op een geheimzinnige manier. Hij is bang voor de situatie'. (NPO, p. 13) Zijn andere broers zijn allen het land ontvlucht. Opvallend is dat de jongste broer in Afghanistan niet langer naar school gaat, noch naar de madrassa. (NPO, p. 11-12) Dit vormen toch aanzienlijke veranderingen in het leven van verzoekers familie die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

Tot slot meent verwerende partij dat er enkele kanttekeningen moeten gemaakt worden bij het vervoer van verzoekers oom, A., door verzoeker. Verwerende partij meent dat er twijfels opduiken bij deze verklaringen, waardoor zij stelt dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker zo dicht bij zijn oom zou hebben gestaan. Hieruit leidt zij af dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker onder verhoogde aandacht zou komen. Zo oogt het volgens verwerende partij vreemd dat een overheidsmedewerker met lange dienst, rekent op zijn vijftienjarig neefje om hem naar zijn werkplek te brengen. Ook hier gaat verwerende partij voorbij aan de omstandigheden in Jalalabad, waar verzoekers familie al genoeg problemen ervaarden omwille van hun werkzaamheden. Zoals reeds vermeld (supra) gaat het er niet om dat zijn oom geen auto kon betalen, maar hij een manier zocht om zo onopvallend mogelijk zich naar zijn werk te begeven. Om die reden namen ze de riskja van verzoeker die geel was -net zoals alle andere riskja's- waardoor ze niet verdacht leken. De riksja van verzoeker was ook gekocht door zijn oom (NPO, p. 21) Daarnaast was de band tussen oom en verzoeker zeer sterk, zo stelde verzoeker: "hij zag me graag. Ik sliep bij hem." (NPO, p. 21) Daarnaast stelde verzoeker ook dat in Afghanistan neven als broers beschouwd worden. (NPO, p. 16) Bovendien is het absoluut geen raar gegeven dat verzoeker dit voor zijn oom deed, nu hij zelf engels leerde met als doel zelf bij de Amerikanen te gaan werken. (NPO, p. 18 en 31)

De conclusie die verwerende partij hierbij neemt is op zijn minst bijzonder te noemen. Verwerende partij betwist overigens niet de familieband tussen verzoekers en zijn ooms en neven. Net zoals hun werkzaamheden ook niet betwist worden. Verzoeker vertelt een zeer samenhangend asielrelaas. Hij weet heel wat details omtrent de werkzaamheden van zijn ooms en neven weer te geven: [...]

Ook het profiel van verzoekers familie dat bij de overheid werkt, klopt met de context die verzoeker weergeeft, zo verklaart hij dat ze een radio en tv hadden en gsms en zijn maternale oom en paternale neven die werkten, gebruik maakten van een 'touch gsm'. (NPO, p. 10)

Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij al reeds geruime tijd een hekel had aan de taliban (NPO, p. 12), hij al uit de boot viel door onder andere zijn 'stylish' look en ze hem lastigvielen (NPO, p. 16) Alsook dat de Mawlawi hem sloeg omdat ze zijn haarsnit niet goed vonden en ze telkens te horen kregen dat ze met ongelovigen samenwerkten. (NPO, p. 19) Verzoeker leerde zelfs engels om later met de Amerikanen te gaan werken. (NPO, p. 18) Dit kadert allemaal in een coherent asielrelaas, waaruit blijkt dat verzoeker en zijn familie zeer overheidsgezind was.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de betwiste beslissing beweert, werd er bij beoordeling van de verklaringen van verzoeker bijgevolg onvoldoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het moment van de gebeurtenissen, zijn vertrek en het onderhoud bij verwerende partij. Zo wordt in de bestreden beslissing weliswaar beweerd dat hem als "niet-begeleide minderjarige [...]" steunmaatregelen werden verleend, doch dit blijkt verder nergens in concreto uit de bestreden beslissing of het gehoorverslag. Verwerende partij verzaakt zo aan het verlenen van het vereiste gewicht aan het element van verzoekers minderjarigheid, tijdens de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht en tijden zijn vlucht zelf, bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, of minstens aan te geven hoe en in welke mate daar dan wel rekening mee gehouden zou zijn. Verwerende partij schendt ook daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoeksplicht en motiveringsplicht. Artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers: [...]

Het volstaat m.a.w. niet om de kwetsbaarheid vast te stellen en gepaste bijzondere procedurele maatregelen toe te passen; de kwetsbaarheid moet ook meegenomen worden in de beoordeling van de beschermingsverzoeken, zowel op het vlak van geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken, als op het vlak van de gegrondheid van de vervolgingsvrees of het schaderisico.

Zo kan de combinatie van verzoekers jonge leeftijd, de impact van het afleggen van het maandenlange traject van Afghanistan naar België en de grote omwenteling in Afghanistan een verklaring bieden voor o.m.

eventuele tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen. Daarbij dient ook rekening gehouden te worden met de mogelijkheid dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is, gezien de vele potentieel traumatische gebeurtenissen die hij als minderjarige in Afghanistan en tijdens zijn vlucht meemaakte. Hij stelde zelf over zijn vluchtweg: [...]

Hierdoor werd eveneens niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkte reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoekspllicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek “met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan” (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoekspllicht schendt.

Bij een wetsconform en beschermingsgericht geloofwaardigheidsonderzoek bij kinderen dient een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel toegepast te worden, zoals UNHCR verduidelijkt in haar Richtlijnen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen: [...]

Alles bij elkaar wegen de besproken argumenten waarmee verwerende partij verzoekers geloofwaardigheid onderuit probeert te halen uitermate licht. Verwerende partij had hem dan ook minstens het voordeel van de twijfel toe moeten staan, om vervolgens zijn aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren. Aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoeker betreft, moet toepassing gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake bewijslast: [...]

Al de hier uiteengezette elementen tonen samen aan dat de motivering in de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verwerende partij een selectieve en eenzijdige lezing van haar eigen administratief dossier geeft. Verwerende partij neemt een aantal cruciale en objectievere aspecten niet in overweging. In elk geval had verwerende partij, zo zij over deze aspecten een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen meende te ontwaren, hem daarmee tijdens het onderhoud moeten confronteren cf. artikel 13 KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringspllicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Verwerende partij heeft het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd.

2.2. Ten gronde

Naast de kwestie van de geloofwaardigheid, wenst verzoeker erop te wijzen dat de vervolgingsvrees die hij aanhaalt wel degelijk gegrond is. De objectieve vrees in hoofde van verzoeker bestaat er namelijk in dat hij als familielid van personen die voor de overheid gewerkt hebben (met in het bijzonder zijn oom die werkte voor de Amerikanen), een profiel heeft dat door de Taliban gevisieerd wordt.

[verwijzingen naar en analyse van landeninformatie]”.

In een derde onderdeel behandelt verzoeker het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Verzoeker hekelt de motivering van verweerder en benadrukt andermaal het gebrek aan informatie waarop verweerder zich baseert. Verder gaat verzoeker in op het begrip verwestering, onder verwijzing naar rechtspraak en rapporten. Concreet betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker heeft zich bepaalde westerse normen en waarden eigengemaakt tijdens zijn verblijf buiten Afghanistan en in België, waar hij ingrijpende geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid, respect, verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context. De verdraagzaamheid die verzoeker heeft ontdekt, kan hij verwachten van de samenleving en al haar leden ten aanzien van hemzelf en hij aanvaardt tegelijkertijd dat die samenleving hetzelfde van hem verwacht en hij diezelfde verdraagzaamheid dus schuldig is ten aanzien van personen die andere keuzes maken. Hij heeft zich die kernwaarde heeft eigengemaakt, zoals ook andere westerse normen en waarden (individuele vrijheid, gelijkheid, respect, zelfbeschikking, enz.) die inmiddels deel uitmaken van zijn identiteit en persoonlijkheid, zodat niet kan worden verwacht dat hij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Net deze (gewijzigde) geesteshouding is in de huidige Afgaanse realiteit ondenkbaar, gelet op het complete gebrek aan verdraagzaamheid voor andersdenkenden door de ultraconservatieve, islamistische toepassing van de sharia door de feitelijke machthebbers, maar ook beïnvloed gegrond is in lokale tradities en tribale codes waardoor het rechtskader onduidelijk blijft, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie ook lager). Het ontdekken, uitdragen en aanvaarden van dergelijke Europese normen en waarden betekent in de huidige Afgaanse maatschappelijke context per definitie dat men zich bepaalde ‘westerse’ normen en waarden heeft eigengemaakt en een ‘verwesterd gedrag’ heeft aangemeten.

3.2. Toepassing op de situatie van verzoeker

In casu moet vastgesteld worden dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker en de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Afghanistan aan de regels van de Taliban te onderwerpen en 'het spel' te spelen zonder hierbij op te vallen.

Zo is er ten eerste de jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Verzoeker verliet Afghanistan meer dan twee jaar geleden, op 15-jarige leeftijd, en heeft meer dan een jaar geleden een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Hij is vandaag ook slechts 17 jaar oud.

Dit leidt dan ook tot de conclusie dat verzoeker reeds twee jaar geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij, en dat hij, tijdens zijn vormende jaren, in aanraking is gekomen met volledig verschillende culturen en gebruiken.

Verzoeker heeft geen enkele recente ervaring met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de Taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn. Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten enkele dagen na de machtsovername van de Taliban. Hij heeft nooit de huidige situatie in Afghanistan meegemaakt en zou bijgevolg niet de mogelijkheid hebben om 'het spel te spelen', aangezien hij geen weet heeft van de lokale codes die in hedendaags Afghanistan worden opgelegd.

Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Nochtans haalt verwerende partij heel wat elementen aan die er op wijzen dat hij in geval van terugkeer een vrees voor vervolging zou moeten vrezen. Ten eerste geeft verzoeker zelf aan dat hij een afkeer heeft voor de Taliban: [...] Ook kende hij al problemen wegens het gegeven dat hij een 'stylish' persoon was. (NPO, p. 16) Er dient op gewezen te worden dat verzoeker verklaarde veel problemen te hebben gehad omwille van zijn overheidsgezinde familie toen hij zich nog in Afghanistan bevond. Hij ontvluchtte het land kort na de machtswisseling, waardoor het evident is dat een terugkeer naar Afghanistan, waar de Taliban nu de volledige controle heeft, ongetwijfeld problematisch voor hem zou zijn.

Daarnaast verklaarde verzoeker: [...]

Doorheen zijn asielrelaas werd al duidelijk dat verzoeker niet zo streng zijn religie praktiseerde in Afghanistan. Hij werd in Afghanistan al lastiggevallen omwille van het feit dat hij met ongelovigen samenwerkte. Ondertussen is hij in België steeds minder met zijn geloof bezig geweest, dit vormt een aanzienlijk gevaar bij terugkeer.

Verzoeker heeft zich ontegensprekelijk bepaalde westerse normen en waarden eigen gemaakt tijdens zijn langdurige, onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België, waar hij immers ingrijpend geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op liberale, vrije, democratische, westerse waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid, respect, verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context.

Daarenboven zijn er duidelijke objectieve risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als 'verwesterd' maar ook dat niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen.

Ten eerste was verzoeker slechts 15 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan inmiddels meer dan twee jaar geleden verliet, en verblijft hij intussen al meer dan een jaar onafgebroken in België en is hij vandaag nog altijd maar 17 jaar oud. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, en in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerminst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden.

Ten tweede impliceert de erg jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven.

Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de uiterst jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden. Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker in België verder opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5

januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Ten derde, is bij de beoordeling van het eventuele risico dat een (al dan niet bewuste, al dan niet gepercipieerde) verwestering met zich mee kan brengen bij een terugkeer naar Afghanistan is het, tot slot, eveneens van belang rekening te houden met de omgeving waarin verzoeker opgroeide. In casu betwist verwerende partij niet dat dit het geval is voor verzoeker een conservatieve, rurale omgeving in de provincie Nangarhar, was. Meer nog, verzoeker en zijn familie dienden al te verhuizen uit hun dorp omwille van de problemen die ze kenden met Daesh en de Taliban door de werkzaamheden van zijn familie. (NPO, p. 27)

In een recent arrest van 11 mei 2023 (nr. 288.813), benadrukt uw Raad dat personen afkomstig uit dit rurale gebied een verhoogd risico lopen met betrekking tot vervolging op basis van (gepercipieerde) verwestering. Zo stelt uw raad het volgende over de provincie Nangarhar: [...]

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de heersende regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken. Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet."

Voorts gaat verzoeker in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Verzoeker benadrukt andermaal het gebrek aan informatie waarop verweerder zich baseert en verwijst naar algemene rapporten. Volgens verzoeker wijst de historische informatie en de huidige beperkt beschikbare informatie op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker verwijst naar een veelheid aan rapporten van onder andere EUAA, UNHCR en Asyls.

In een vierde onderdeel hekelt verzoeker de beoordeling van de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan en de vraag of deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet vallen. Op basis van een omstandige uiteenzetting van rechtspraak en landeninformatie concludeert verzoeker dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Tot slot stelt verzoeker, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, zich het recht voor te behouden om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie. Verzoeker verwijst wel naar de situatie in Nangarhar. Daarnaast moet volgens verzoeker bij deze beoordeling ook het profiel van verzoekers oom en neven en hun werkzaamheden voor de overheid en de Amerikaanse troepen en het objectieve gegeven van minstens twee jaar afwezig geweest te zijn als een individueel risicoverhogend element mee in rekening gebracht worden om het risico op ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022".

2.3. Bij aanvullende nota van 15 juli 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023;

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024.

2.4. Bij aanvullende nota van 18 juli 2024 actualiseert verzoeker de analyse van de situatie in Afghanistan en het risico bij terugkeer. Hij brengt tevens volgende stukken bij:

- *Attest DASPA onderwijs (stuk 1);*
- *Foto's met Belgische vrienden en klasgenoten (stuk 2);*
- *Getuigenis Belgische vrienden (stuk 3);*
- *Foto's en getuigenis Belgische vriendin (stuk 4);*
- *Amicus Curiae UNHCR in de zaak C-646/21 (HvJEU) (stuk 5)."*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 18 juli 2024 naar zijn verblijf in België en persoonlijke situatie en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa. Hij brengt tevens stukken bij aangaande de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.* (eigen onderlijning)”, (HvJ, 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor

subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, “Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”, § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker bij benadering geboren is op [...] juli 2006 in het dorp Yaghi Band in het district Deh Bala in de Afghaanse provincie Nangarhar en daar heeft gewoond tot zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker verliet Afghanistan op vijftienjarige leeftijd in augustus 2021 en deed op 27 september 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd aangewezen.

Te dezen merkt de Raad op dat het feitenrelaas in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker bij benadering werd geboren op [...] februari 2007, terwijl uit overige stukken van het rechtsplegingsdossier (zie onder meer verzoekschrift, aanvullende nota van verweerder van 15 juli 2024, schoolattest DASPA van 16 mei 2024) blijkt dat voor verzoeker [...] juli 2006 als geboortedatum wordt gehanteerd. De Raad hanteert bijgevolg ook [...] juli 2006 als geboortedatum voor verzoeker.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waardes van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen,

omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker goed Frans spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming documenten van verschillende personen en instanties neergelegd die de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België schetsen.

Zo blijkt dat verzoeker een gemotiveerde leerling is die het DASPA-onderwijs, om de Franse taal te leren, succesvol heeft afgerond en volgend schooljaar doorstroomt naar het CEFA. Naast zijn studies doet verzoeker studentenwerk bij een car wash. Verzoeker heeft ook een sociaal netwerk opgebouwd in België. Hij heeft een uitgebreide vriendenkring en geniet steun van zijn begeleiders en voogd. Verzoeker heeft bovendien een Belgische vriendin en verblijft in het weekend bij het gezin van zijn vriendin. Verzoeker stelt ter zitting dat de vader van zijn vriendin niet-praktiserend moslim is, dat haar moeder geen moslima is en dat dit geen probleem vormt voor verzoeker. Verzoeker stelt zelf geen religieuze activiteiten uit te oefenen en niet te hebben deelgenomen aan de ramadan.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zijn studentenwerk en in het gezin van zijn vriendin en zijn (dagelijkse) contacten met onder meer zijn leeftijdsgenoten, leerkrachten en voogd. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 71-79). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terecht komen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd.

Deze structurele discriminatie en uitsluiting van vrouwen en meisjes in de Afghaanse maatschappij heeft onmiskenbaar een invloed op het Afghaanse onderwijssysteem in het algemeen. Dat enerzijds het recht op onderwijs aan meisjes en anderzijds de toegang tot werk als leerkracht aan vrouwen wordt ontzegd, heeft een negatieve impact op (de kwaliteit van) het onderwijs in Afghanistan. Dit impliceert dat niet alleen aan meisjes het recht op onderwijs wordt ontzegd, maar dat ook het recht op onderwijs in hoofde van Afghaanse jongens kan worden aangetast. In dit verband dient opgemerkt dat verzoeker op heden onderwijs volgt en dat uit de stukken blijkt dat hij betrokken is bij de schoolgemeenschap en zich inzet voor school.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijk niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd, speelsheid en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers minderjarige leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. *In casu* neemt de

Raad ook mee in aanmerking dat verzoeker Afghanistan verliet anderhalve week na de machtsovername en bijgevolg opgroeide tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Yaghi Band in het district Deh Bala in de Afghaanse provincie Nangarhar.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Hoewel verzoekers gezin zich in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificeert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. COOLBRANDT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. COOLBRANDT

W. MULS